

Данас је Велики петак, дан када је на Голготи распет и умро Исус Христос. Најтужнији дан у хришћанству.

Како пише на сајту Српске православне цркве „Као што му је Христос прорекао на Тајној вечери, пре петка ујутро апостол Петар се, у страху да и њега не затворе и казне, три пута одрекао свог Господа. Схвативши шта је урадио, одмах се покајао у горком плачу. Издајник Јуда, кад је сазнао да је Исус осуђен на смрт, мучен грижом савести обесио се“.

Читам ове редове, али, мисли ми лете. Уместо о Јуди Искариотском размишљам о Јудима нашег времена. Знате и сами, реч је о Александру Вучићу, Ивици Дачићу и Томиславу Николићу. Неко ће рећи да је поређење неумесно. Рећи ће да Јуде нашег времена Господа Исуса Христа не издадоше. Тачно је. Не издадоше јер прилику немадоше. Нажалост, када је распето Косово и Метохија у питању, прилику не пропустише.

Може ли се хришћанином, православцем, Србином називати онај ко се зарад тридесет Јудиних сребрњака (данашњим језиком речено: датума почетка преговора о приступању ЕУ) одриче Косова и Метохије. Може ли се хришћанином, православцем, Србином називати онај ко се одриче Пећке патријаршије, Високих Дечана, Светих Архангела, Девича, Грачанице, небројених знаних и незнаних манастира и црквишта расутих по светом Косову и Метохији. Може ли се хришћанином, православцем, Србином називати онај ко се одриче Светог Саве, Цара Лазара, Милоша Обилића небројених знаних и незнаних српских страдалника, мученика, светаца. Може ли се хришћанином, православцем, Србином називати онај ко се одриче српског народа на Косову и Метохији, живих мученика чија је кривица у томе што их целати Хашима Тачија још не протераше, не опљачкаше, органе им не повадише или не разапеше онако како целати Понтија Пилата разапеше Исуса Христоса.

Могу ли се Александар Вучић, Ивица Дачић и Томислав Николић називати хришћанима, православцима, Србима. Могу ли се назвати било како другачије него Јудами нашег времена.

О Јудами свог времена Петар Петровић Његош записа:

Бог вас клео, погани изроди,

што ће турска вјера међу нама?

Куда ћете с клетном прађедовском?

Су чим ћете изаћ пред Милоша

и пред друге српске витезове,

који живе доклен сунца грије?

Највећа несрећа у Срба је та што смо народ који се веома тешко уједињује око било чега али се невероватном лакоћом дели по било ком основу. Немац је увек Немац без обзира на то где живи. Француз је увек Француз без обзира на то да ли му је боја коже бела, црна или жута. Чак је, замислите апсурда, и Американац увек Американац без обзира на то да ли је хришћанин, муслиман, јевреј, будиста или атеиста.

Код Срба није тако. О боји коже код оних који се у Србе могу убројати излишно је и причати. Слично је и са вероисповешћу. Ако је Србин римокатоличке вероисповести, ако је муслиман, није Србин. Најапсурдније од свега, чак и они Срби који испуњавају два претходна услова, поделиће се по милион других основа. Једна од најчешћих подела у Срба је на основу тога где живе. Тако „постоје“ Срби из Републике Српске Крајине, „постоје“ Срби из Црне Горе од којих се увелико формира вештачка црногорска нација, Срби из Босне и Херцеговине, које један Јуда на високој државној функцији недавно назва „Босанцима“, „постоје“ Србијанци, како неки називају Србе из централне Србије, „постоје“ Косовари односно они безобразни Срби са Косова и Метохије који нам сметају на европском путу, а све чешће чујемо да „постоје“ и Војвођани како антисрпска фукара назива Србе који живе у Војводини.

У памет се, Срби, на Велики петак

Пише: Немања Шаровић
петак, 03 мај 2013 23:43

